

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Om adskillige af Fremskridtspartiets politikere har jeg fået den klare opfattelse, at de ikke ønsker at være seriøse. Jeg er i tvivl om, hvorvidt hr. Behnke ønsker at være seriøs. Derfor vil jeg gøre ham opmærksom på, at det var en ganske ufuldstændig opregning af, hvad der er sket på afgiftsområdet, han kom med, så hvis han ønsker at tages seriøst, må han se at få rettet den.

Pia Gjellerup (S):

Socialdemokraterne lyttede med interesse, da statsminister Poul Schlüter ved den nuværende regeringskonstellations tiltræden i 1982 udtalte, at man ikke anså en forøgelse af skattetryk for et egnet middel til at få underskuddet på statens budget bragt ned.

Det, vi hørte, blev gjort helt til skamme af selv samme statsminister og hans regering. I ly af voldsomme nedskæringer, særlig på det sociale område, effektueret gennem en kraftig nedskæring over for amter og kommuner kastede man sig imidlertid også over skatteskruen. Den finanslov, regeringen gennemførte to måneder efter statsministerens løfterige ord, indebar en forøgelse af skattetryk fra ca. 44 til ca. 46 pct. Sådan er man fortsat siden med et par point om året, således at vi nu efter den klassiske beregning af skattetryk er oppe på ca. 52 pct., en Danmarksrekord i særklasse.

Nu var det desværre ikke de eneste af statsministerens udtalelser, der blev gjort grundigt til skamme. Der blev også nævnt noget om en effektiv styrkelse af erhvervenes konkurrenceevne. Her har vi desværre været vidne til en ganske effektiv svækkelse af den danske konkurrenceevne med noget, der minder om 15 pct. – hvis man er meget venlig – over en periode på fem år.

Jeg tror, at statsministeren også nåede at tale om virksomhedernes vanskeligheder ved at klare sig. Man ville vende udviklingen bort fra pessimisme og utryghed hos mange mennesker, var ordene. Jeg ved ikke, hvordan regeringsmedlemmerne har det, men hver morgen, når jeg henter mine morgenaviser, frygter jeg at læse om virksomhedssalg og -lukninger, som hverdagen nu efter fem års borgerligt styre er blevet så ubehageligt tynget af.

Statsministerens ord fra 1982 klinger hult og ildevarslende i vore ører. Trygheden har fået trange kår. Bemærkningerne om skattetryk var altså ikke de eneste, den borgerlige regering satte alt ind på at gøre til skamme.

Selv om regeringen helt mod sædvanen fra det almindelige liv har været meget ivrig efter at vedkende sig gælden, mens man er gået mere stille med dørene, når talen er faldet på arven, kan man ikke undskylde regeringen med, at den ikke kendte realiteterne. Der var ingen problemer, som regeringen ikke kendte før sine proklamationer i oktober 1982. Hvad der er gået dårligt siden, kan kun tilskrives regeringens egen dårlige forvaltning af arven, herunder den danske befolknings vilje til at løse de problemer, oliekriserne havde rullet ind over Vesten og Danmark – en velvilje, som blev kvitteret med drøje hug til samfundets svageste og en fuldstændig grundløs juhu-optimisme til os andre. Bistandsmodtagere, arbejdsløse, uddannelsessøgende og syge blev sat markant ned i leveniveau.

For alle andre blev det bekendtgjort, at her går det ufattelig godt. Det private forbrug eksploderede med en vækst på mere end 10 pct. i faste priser over en periode på bare tre år. Samtidig faldt den private opsparing med mere end en tredjedel.

Regeringen har selv måttet se i øjnene, at det var en katastrofal udvikling, den havde sat i gang, hvorefter der blev afsat et bremsespor, der endnu syder: kartoffelkuren. Jeg skal henviser til et af de senere punkter på dagsordenen, hvor denne deprimerende lovgivning vil blive behandlet nærmere.

Denne fremfærd får én til at tro, at regeringen snart går over i historien som Loreleiregeringen: først lokketoner, så forlis.

Man bliver på vagt, når visse regeringspartier begynder at tale om skattelettelser i 1989. Der må helt bestemt ligge noget gemt. I de seneste dage har vi fået vished om sagernes rette sammenhæng. Man lokker med skattelettelser, fordi man fra de to store regeringspartiers side vil have et valg, inden regeringen er slidt fuldstændig op af interne stridigheder. Skattelettelser skal gå hånd i hånd med nye store, uvisse offentlige besparelser.

Befolkningen tror ikke mere på det. Man tror godt nok på de enkelte partiers spareiver, når man ser den ene gruppeformand med et spare-